

gjort i en Lænestol, hvor han blev siddende uden at tale, mens Per fuldførte sin Paaklædning.

Da de en halv Timestid senere kom ind i Max Bernhardts store, med Parisersmag udstyrede Modtagelsesværelse, havde de andre Herrer undtagen Vekselereren og Max Bernhardt allerede indfundet sig. De stod i en Klynge henne ved et af de høje Vinduer og modtog Per med megen Tilbageholdenhed.

Med Undtagelse af den unge Hr. Sivertsen, der altid var ligeglad, naar man blot vilde høre paa hans Kulissehistorier, var de alle mere eller mindre betænkelige ved at have lovet deres Navn til et Foretagende, som de stadig ingen rigtig Tillid havde til, og som kun deres hidtil urokkede Tro paa Max Bernhardt overhovedet havde faaet dem til at indlade sig med. Pressens Basunstød for Projektet havde endda snarere forøget end formindsket deres Betænkeligheder; de fleste af dem var ikke langt fra at anse Per for en bevidst Plattenslager, der havde haft det enestaaende Held at sætte Max Bernhardt et X for et U, og de spekulerede da ogsaa bare paa at finde en Maade, hvorpaa de kunde trække sig tilbage itide uden at gøre sig Max Bernhardt til Uven.

Per var saa ganske uforberedt paa den kølige Modtagelse, han fik, at det varede noget, inden han kunde tage sig i sin Overraskelse. Han havde snarere tænkt sig ved sin Indtrædelse at blive